

trykker klarere, hvad man vil have, end det andet Forslag. Lad os imidlertid antage, at denne Tanke er rigtig og retfærdig, at Embedsmanden selv skal udrede en Deel af sin Pension, hvad enten man nu vil sige, at dette skal ske ved et Afdrag i hans Løn, eller, som der er foreslaaet i Theaterloven, ved at Staten lægger saa og saa mange Procent tilside udenfor hans Løn til dermed at pensionere ham, naar han bliver ældre, saa bliver Spørgsmaalet: Er det rigtigt, at dette besørages ved Livrenteanstalten, eller skal Staten selv besørge det. Livrenteanstalten er i dette Tilfælde kun en Institution, som man skyder ind imellem Statskassen og Embedsmændene, og jeg drifter mig til at paastaae, at den Maade at tilveiebringe Pensioner paa vil blive kostbarere for Staten, end naar Statskassen selv er Livrenteanstalt. For at tage denne Sag retfærdig, maa man nemlig stille to Ting ligeoverfor hinanden; man maa spørge: Er det Tab, Embedsmanden lider ved det Afdrag i hans Lønning, som her foreslaaes, ligesaa stort eller er det større eller mindre end den Gevinst, som Statskassen faaer derved? Dersom det skulde vise sig, at det Afdrag, der skeer paa Embedsmændenes Lønning, er større end den Gevinst, Staten faaer ved at indrette Sagen paa denne Maade, vilde det være langt at foretrække ligefrem at gjøre et Afdrag paa Lønningerne, thi det er indvundne Penge, det veed man, hvad er. Den ærede Drdfører opstillede igaar en Beregning, men jeg kan ikke negte, at saaledes som jeg forstod den, forekommer den mig at være fuldkommen urigtig; det stod for mig, som om det var en fuldkommen Forblindelse, en fuldkommen urigtig Opfattelse af dette Forhold. Det er jo muligt, at jeg har misforstaaet den ærede Drdfører, men han vil da senere faae Leilighed til at gjentage, hvad han har sagt. Den ærede Drdfører sagde: Lad os antage, at alle Embeder ere ledige, og at de paa eengang blive besatte under Betingelser, som svare til dem, der indeholdes i det foreliggende Forslag. Vi vilde da fremdeles antage, at Embedsmændene udrede 200,000 Rd. til Bestrikkelse af deres Pension, disse 200,000 Rd. vilde gaae ind i Livrenteanstalten, og de vilde i Tidernes

Løb være saaledes op, at de vilde bringe Statskassen en meget større Nedgang i Pensionerne end de 200,000 Rd., ja maaffee 500,000 Rd. Saaledes troer jeg, den ærede Drdfører udtalte sig, men derpaa kan jeg aldeles ikke gaae ind. Lad os antage, at Forslaget er vedtaget og blevet til Lov, at der er forlobet en saa lang Række af Aar, at Sagen er i fuldstændig Gang, at disse Afdrag skee paa Embedsmændenes Lønning, at de faae deres Deel af deres Pension udbetalt af Livrenteanstalten, at de give en vis Sum aarlig, lad os sige disse 200,000 Rd., saa har Livrenteanstalten en Indtægt af 200,000 Rd. aarlig af dette Afdrag paa Embedsmændenes Lønning, og den skal da udbetale i Pensioner til de afgaaede Embedsmænd en vis anden Sum; men denne anden Sum kan ikke være 200,000 Rd., den maa være meget mindre, thi i denne Sum afgaaer, hvad der er nødvendigt til Administrationen af Livrenteanstalten og til, at den kan bestaae. Naar jeg antager, at Livrenten er rigtig beregnet, kan Anstalten ikke betale 200,000 Rd. om Aaret, men lad os sige, at den betaler 160,000 Rd. Disse betaler den for Statskassen, som derved sparer 160,000 Rd. om Aaret, hvilke den ellers skulde have betalt, men ikke en Smule mere, og jeg siger altsaa, at, naar man gaaer denne Vej, faaer Statskassen ikke saa meget ind, som Embedsmændene betale til deres Livrente. Følgelig kan der i denne Henseende ikke i og for sig være nogen Gevinst, navnlig dersom Statskassen selv skal udrede disse 200,000 Rd. til Embedsmændenes Pensionering for at stille Lønningerne ganske paa samme Maade, som de stode. — Den ærede Drdfører siger, at denne Plan med at lade Bedkommende selv betale for deres Livrente ikke er noget Nyt, men Noget, man kjender andre Steder, og, saavidt jeg erindrer, nævnedes han, at mange store Arbeidsherrer i England forlange, før de tage Arbeidere i Tjeneste, at disse skulde have forfikkret sig en Indtægt for deres Alderdom eller i Tilfælde af Sygdom; men, saavidt jeg kjender dette Forhold, er Grunden dertil fra Arbeidsherrens Side ikke saameget den, at han vil sikke sig, at vedkommende Arbejder har en Understøttelse, naar